

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 06.02.2002, sp. zn. 6 To 1004/2001, ECLI:CZ:KSPL:2002:6.TO.1004.2001.1

Číslo: 59/2002

Právní věta: Jednou z náležitostí obsahu odvolání je i jeho odůvodnění ve lhůtách podle § 248, resp. § 251 tr. ř. Je-li odvolání odůvodněno po uplynutí lhůty pěti dnů uvedené v § 251 odst. 1 tr. ř., popř. není-li odůvodněno vůbec, odvolací soud je podle § 253 odst. 3 tr. ř. odmítne. Lhůtu k odstranění vad odvolání podle § 251 odst. 1 tr. ř. nelze prodloužit, neboť jde o lhůtu zákonnou a trestní řád na možnost jejího prodloužení nepamatuje.*)

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 06.02.2002

Spisová značka: 6 To 1004/2001

Číslo rozhodnutí: 59

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 248 tr. ř.

§ 249 odst. 1 tr. ř.

§ 251 tr. ř.

§ 253 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni odmítl odvolání obžalovaného T. P. proti rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 2. 11. 2001 sp. zn. 2 T 49/99.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 2. 11. 2001 sp. zn. 2 T 49/99 byl obžalovaný T. P. uznán vinným pokračujícím trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. a byl mu podle § 247 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou (§ 39a odst. 2 písm. c/ tr. zák.). Dále mu byl podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Zároveň byl zrušen výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. 4. 1999 sp. zn. 1 T 46/99, doručený obviněnému dne 27. 4. 1999, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Pro úplnost se dodává, že rozsudek se týkal též obžalovaného M. N. Ve vztahu k jeho osobě však odvolání podáno nebylo.

Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání obžalovaný T. P. Do protokolu své odvolání nijak nezdůvodnil. Krajskému soudu v Plzni byla tato věc předložena k projednání zmíněného odvolání dne 29. 11. 2001. V zájmu urychlení vyřízení celé věci byl obžalovaný přípisem ze dne 30. 11. 2001 krajským soudem upozorněn, že jeho věc bude možno z důvodů obsazení termínů veřejných zasedání do konce roku 2001 nařídit až po 1. 1. 2002, tedy po účinnosti novely trestního řádu provedené zákonem č. 265/2001 Sb., a byl poučen o nutnosti doplnit podané odvolání v souladu s ustanovením § 249 odst. 1 tr. ř. po novele. Na toto upozornění obžalovaný nijak nereagoval. Krajský soud, vědom si toho, že přípis ze dne 30. 11. 2001 nelze považovat za poučení ve smyslu § 251 tr. ř. účinného od 1. 1. 2002 (byl zasílán jen pro urychlení vyřízení celé věci v době, kdy zmíněná novela sice již platila, ale nebyla účinná), zaslal obžalovanému dne 2. 1. 2002 (tedy již za účinnosti novely trestního řádu) poučení podle § 251 odst. 2 tr. ř. (obžalovaný je převzal dne 16. 1. 2002 do vlastních rukou). Nad rámec své poučovací povinnosti dokonce obžalovaného vyzval, aby se v případě, že zaslánému poučení nerozumí, dostavil se do budovy krajského soudu, kde by mu byla věc referující soudkyní vysvětlena. Obžalovaný na toto poučení opět nijak nereagoval. Nezaslal soudu žádné podání, nedostavil se k vysvětlení celé věci ani si nezvolil obhájce, byť byl na tuto možnost upozorněn, stejně jako na to, že neodstraní-li vady odvolání ve stanovené lhůtě a nezvolí si obhájce, bude mu za účelem odůvodnění odvolání obhájce ustanoven.

Krajský soud proto po marném uplynutí lhůty 8 dnů (§ 251 odst. 2 tr. ř.) obžalovanému dne 28. 1. 2002 pro účely odůvodnění odvolání ustanovil obhájce, kterého zároveň vyzval v souladu s ustanovením § 251 odst. 1 (viz § 251 odst. 2, předposlední věta, tr. ř. in fine), aby odstranil vady odvolání ve lhůtě 5 dnů, která mu zároveň byla stanovena, a upozornil jej, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. ř.

Na tuto výzvu, kterou převzal dne 30. 1. 2002, obhájce reagoval podáním ze dne 4. 2. 2002 (poslední den pětidenní lhůty) tím, že požádal o prodloužení lhůty k doplnění podaného odvolání z důvodu, že se mu nepodařilo kontaktovat klienta. Této žádosti obhájce krajský soud nemohl vyhovět, neboť lhůta stanovená v § 251 odst. 1 tr. ř. je lhůtou zákonnou a trestní řád nepamatuje na možnost jejího prodloužení. Jde tedy o lhůtu propadnou a po jejím marném uplynutí již úkon, pro který byla stanovena (doplnění náležitostí odvolání), nemůže být účinně vykonán. To lze dovodit jednak ze zmíněného charakteru lhůty, jednak z ustanovení § 253 odst. 3 a § 249 odst. 1 tr. ř.

Podle § 253 odst. 3 tr. ř. odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání. Obsah odvolání je vymezen v § 249 tr. ř. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení musí být odvolání ve lhůtě uvedené v § 248 tr. ř. nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr. ř. také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Z toho je možno dovodit, že jednou z náležitostí obsahu odvolání je i jeho odůvodnění ve lhůtách podle § 248, resp. § 251 tr. ř. Je-li odvolání odůvodněno po uplynutí poslední z těchto lhůt, případně není-li zdůvodněno vůbec, což se stalo v nyní projednávaném případě, je třeba postupovat podle § 253 odst. 3 tr. ř. a odvolání odmítnout, aniž by odvolací soud mohl věc meritorně přezkoumávat.

Závěrem krajský soud pro úplnost dodává, že při téměř úplné absenci přechodných a závěrečných ustanovení v novele trestního řádu provedené zákonem č. 265/2001 Sb. bylo nutno na věc aplikovat obecné zásady časové působnosti procesních předpisů a věc projednávat podle zákona účinného nikoli v době jejího nápadu, ale v době projednávání, bez ohledu na to, zda nová úprava je či není pro obžalovaného výhodnější. V trestním řádu totiž není (na rozdíl od trestního zákona) žádné ustanovení, které by orgánům činným v trestním řízení ukládalo povinnost aplikovat na věc pro obžalovaného příznivější právní úpravu. Obecně totiž platí, že každý orgán provádí jednotlivé úkony podle procesního předpisu účinného v době provádění toho kterého konkrétního úkonu.

Vzhledem k tomu, že v době nápadu věci ke krajskému soudu jako soudu odvolacímu ještě soudy

prvého stupně neměly poučovací povinnost uvedenou v § 251 nyní účinného trestního řádu, a postupem okresního soudu nebylo zmíněné ustanovení ve znění účinném v době předložení věci porušeno, neshledal krajský soud důvod věc vracet okresnímu soudu, aby splnil poučovací povinnost ve smyslu § 251 novelizovaného trestního řádu. Při absenci na věc dopadajícího přechodného ustanovení zmíněné novely trestního řádu dospěl krajský soud k závěru, že v souladu se zásadou rychlosti řízení je vhodné, aby uvedenou poučovací povinnost splnil sám. Na právech obžalovaného tím nebyla způsobena žádná újma, neboť se mu dostalo těch poučení, která by mu poskytl i okresní soud, a byly mu, resp. později jeho obhájci, stanoveny ty lhůty, které by stanovil i okresní soud (jde o lhůty zákonné, nikoli soudcovské – viz výše).